

**Dažs lielā mantā ir nabags, kaut arī tēlo sevi bagātu esam,
un dažs ir tiešām bagāts ar visu savu šķietamo nabadzību.**

Salamana Pamācības 13:7

2018

Jūnijs (147)

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Sveicam mūsu jauno bīskapu!

Bīskapa Kaspara Šterna vēstule draudzēm

Dārgie brāļi un māsas Kristū!

Šis Kongress bija ļoti nozīmīgs, jo ar jūsu atbalstu esmu ievēlēts par LBDS bīskapu uz turpmākajiem četriem gadiem. Vēlos pateikties jums par jūsu atbalstu - ticu, ka tas ir atbalsts nevis man kā personai, bet tam redzējumam, ko Dievs ir licis manā sirdī, lai mūsu Savienībā būtu stipras, augošas draudzes, kas pavairojas un kurās ir garīgie vadītāji, kas rūpējās par savām draudzēm. Paldies arī visiem tiem, kas balsoja "pret", – arī tas mani motivēs jūsu "pret" pārvērst "par".

Būšu pagodināts jūs satikt bīskapa inaugurācijas dievkalpojumā 17. jūnijā plkst.11:30 Rīgas Mateja baptistu baznīcā.

Esmu ļoti pateicīgs mūsu iepriekšējam vadītājam, bīskapam emeritus Pēterim Sprogim par uzticīgo kalpošanu 12 gadu garumā. Viņš spēja iedot mūsu Savienībai un draudzēm jaunu redzējumu un spēja mūs ne tikai aizraut, bet arī īstenot to. Viņa vadībā ir paveikts nozīmīgs darbs, un es esmu par to pateicīgs Dievam, jo bez Viņa nekas no tā nebūtu iespējams.

Taču mēs nedrīkstam apstāties pie tā, kas ir sasniegts - mums ir jāvirzās uz priekšu. Arī turpmāk mūs sagaida atbildīgs darbs.

Kā jau teicu savā uzrunā Kongresā, mums ir *svarīgi turpināt mūsu garīdznieku un draudžu vadītāju rekrutēšanu un apmācīšanu*. Tādēļ septembrī mācības uzsāks jauna BPI Pastorālās kalpošanas programmas grupa. Aicinu visas draudzes aktīvi iesaistīties jaunu studentu piesaistīšanā. Ir iesākts darbs pie garīdznieku un draudžu vadītāju tālākizglītības interneta vidē, kuras nosaukums ir "BPI Platforma". Tuvākajā laikā arī izstrādāsim sabata programmu draudžu garīdzniekiem.

Lai mūsu draudzes būtu augošas gan skaitā, gan garīgajā spēkā un briedumā, mums ir jāturpina meklēt veidus, kā tām palīdzēt atjaunoties un stiprināties. Lai notiktu pārmaiņas, vispirms ir jāierauga sava pašreizējā situācija, izvērtējot sevi. Iedrošinu draudzes nebaidīties no izvērtēšanas un mentoringa atbalsta iespējām, ko piedāvā BPI Kalpošanas stratēģiskās attīstības centrs SĀC. Tajā pašā laikā esmu atvērts jaunām idejām un iespējām, kā mūsu draudzes stiprināt vēl labāk.

Mūsu draudžu Savienībā ir 91 unikāla draudze. Mūsu draudzes ir dažāda izmēra un ar atšķirīgiem teoloģiskiem akcentiem. Tomēr ir svarīgi, ka, apzinoties atšķirības, mēs uztveram viens otru nevis kā konkurentus, bet kā brāļus un māsas - kā vienu ģimeni. Tas nozīmē, ka mēs uzņemamies rūpes viens par otru - lūdzot Dievu, praktiski kalpojot un sniedzot arī finansiālo atbalstu. Aicinu mūs visus izvērtēt, kāda ir mana un mūsu draudzes atbildība šajā ģimenē. Kāds ir mans pienums? Būsim draudzes, kas ne tikai sagaida atbalstu no citiem, bet kas dod un svētī viena otru. Savienība būs tik stipra, cik stipras būs mūsu draudzes. Atbalstīsim mūsu kopdarbu!

Es ticu, ka mūs sagaida četri aizraujoši un darbīgi gadi. Tas nenozīmē, ka netiks pieļautas kļūdas vai ka nebūs grūtību. Taču, ja mums būs ticība Dieva dotai vīzijai, Viņa Gara spēkam un vadībai, **kopā** mēs kļūsim par stiprāku ģimeni.

Dieva svētības vēlot,
LBDS bīskaps Kasparis Šterns

Pārmaiņas dzīvē rosina atskatīties uz bijušo, tādēļ lūdzu Dagnijai kādas atmiņas par pirmajiem iespaidiem nonākot Priekulē...

Ilgi domāju, kā varētu pateikt paldies par tiem skaistajiem, īpašajiem brīžiem, kurus esam kopā ar jums piedzīvojuši. Laikam grūti būtu izteikt kādā uzrunā, jo man tas būtu pārāk emocionāli. Nav jau arī viegli izteikt to rakstītā tekstā, jo domas ir tik daudz, ka vārdi nespēj tikt līdz, pietrūkst vārdu, lai to aprakstītu. Mēģināju savu domu apkopot un uzrakstīt "dažos" teikumos. Dagnija Zīverte

Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebailojies.

5.Mozus 31:8

Kopš esmu kļuvusi Dieva bērns šis Bībeles pants ir bijis allaž mans iedrošinājums dažādās dzīves situācijās, jo aicinot kādā uzdevumā, vai tas ir nokļūšana māmiņas statusā, vai kāda cita jauna amata pildīšanā, Dievs vienmēr dod arī resursus, lai to veiktu. Ir bijuši arī brīži, kad to sev jāatgādina arī tad, kad it kā nav tā īstā sajūta par to, jo Dieva vārdā teiktais ir arī Dieva apsolījums mums.

2011.gada vasara bija īpašs laiks mūsu ģimenei un arī man, jo pārcēlāties uz Priekuli, lai kalpotu Priekules baptistu draudzē, lai varētu šeit augt garīgi un iemīlētu draudzi, kuru saucam par savu lielo ģimeni, kur tā arī jūtamies. Atsauksšanās aicinājumam nebūt nebija viegla, jo tas saistījās ar lielām pārmaiņām mūsu ģimenei. Nesen bijām piedzīvojuši pārcelšanos uz Mērsragu, nodzīvojuši tur 2 gadus, paspējuši izremontēt un iekārtoties skaistā vietā ar domu, ka šī būs vieta, kuru saukt par mājām. Man personīgi tas bija laiks, kad sāku justies labāk, ka esmu tikusi pāri tiem lielajiem pārdzīvojumiem un grūtajiem brīžiem, kas bija saistīti ar dzīvesvietas maiņu no Rīgas uz Mērsragu. Mana sākotnējā reakcija bija, ka vēl vienu dzīvesvietas maiņu nepārdzīvošu. Šobrīd, atskatoties uz to visu ir sajūta, ka esmu bijusi kā maza meitene, kuras Tēvs ir sagatavojis kādu īpašu dāvanu, kuru var saņemt, ja atdod savu veco, it kā mīlo, pierasto, bet vietā saņem kaut ko jaunu īpašu, vērtīgāku, tomēr tu ietiepīgi turies pie tā ierastā, jo tas ir kaut kas zināms.

Lasot Bībeli un lūdzot Dievu par izteikto aicinājumu, sapratu, ka varu būt šķērslis kādam īpašam Dieva plānam, un to es nevēlējos. Bieži dzirdējām no cilvēkiem iedrošinājuma vārdus, ka- „Priekules draudze ir īpaša, jo tai ir

mīlestības dāvana”. To arī piedzīvojām esot šeit- mīlestību pamācot, iedrošinot, palīdzot un rūpējoties par mūsu ģimeni. Katra ciemošanās Priekulē, pirms pārcēlāties uz šejieni, bija īpaša, jo jutāmies gaidīti, mīlēti un aprūpēti. Bieži palikām pa nakti pie Guntas un Modra, arī Ingrīdas tantes. Bija grūti šķirties, jo kopā pavadītais laiks draudzē, sadraudzībā pēc dievkalpojuma bija īpašs. Redzējām, ka cilvēkiem ir patiesa, neviltota ticība, kas parādās darbos, tu vari būt tāds, kāds esi un netikt nosodīts, vari dalīties priekos un bēdās un būt saprasts.

Tomēr, neskatoties uz visu to, aicinājumam atsaukties nebija viegli, jo manā prātā bija izveidojies priekšstats un modelis, kādai jābūt mācītāja sievai un es tiešām nejutos, ka esmu tam gatava. Atceros pirmo padomes sēdi, kad tikām aicināti abi kopā ar Mārci un mums vajadzēja dot savu galīgo atbildi par to, vai esam gatavi pārcelties uz Priekuli un kalpot šeit. Toreiz izteicu savas rūpes un pārdomas, ka nejutos tam īsti gatava, un es saņēmu pirmo iedrošinājumu- „Mēs sagaidām vienīgi to, lai tu mīlētu savu vīru, viņu iedrošinātu un būtu viņam blakus...” Iespējams, šī atbilde bija garāka, bet šis ir tas, kas vairāk palicis atmiņā. Toreiz nodomāju, to nu gan es varu, jo mīlu savu vīru un šis nemaz nav grūts uzdevums mācītāja sievai, pēc tam gan nācās piedzīvot brīžus, kad tas nemaz nebija tik viegli, jo Draudzes darbs paņem ļoti daudz gan enerģijas, gan laika.

Ar pirmajām grūtībām saskārāmies, kad neilgi pēc pārcelšanās sāka slimot mūsu meitiņa, grūti bija noteikt diagnozi un bieži bija jābūt slimnīcā. Piedzīvojām ļoti lielu morālo atbalstu un praktisko palīdzību, iedrošinājumu

caur kopīgām lūgšanām. Šajās grūtībās piedzīvojām patiesu, neviltotu ticību un iedrošinājumu no apkārtējiem. Tad vēl visi tie izmisuma un apjukuma brīži, kad neredzi risinājumu, tik vari iesaukties- „*Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība?*” (Ps.121:1). Tad sirdī skan atbilde- „*Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž!*” (2.-3. pants). Esam saņēmuši daudz Dieva svētības, esam varējuši garīgi augt, esot kopā ar jums, caur dažādiem dzīves brīžiem piedzīvot, ka Dievs par mums ir nomodā, ka kopīgām lūgšanām ir milzīgs spēks. Dievam šeit ir daudz eņģeļu, kurus Viņš lieto, lai piepildītu, īstenotu savu palīdzību! Sirds ir pilna ar pateicību, grūti to ietērt vārdos, gribētos arī pieminēt, nosaukt vārdos visus tos, kas ir mūs īpaši atbalstījuši, palīdzējuši, bet baidos, ka kādu piemirsīšu un vispār tas būtu garš saraksts!

Domājot par laiku, kurš pavadīts jūsu vidū, piedzīvojot dažādas pārmaiņas draudzē un pilsētā, piedaloties kopējā darbā, esmu Dievam ļoti pateicīga, ka Viņš ļāvis mums kādu ceļa posmu iet līdzās, būt kopā, mācīties vienam no otra, piedzīvot, ka esam dažādi, bet Dievs mūs katru mīl īpaši! Kopā pavadītais laiks Priekulē ir mūsu kopīgais stāsts, kopā piedzīvotie prieka brīži, kopīgas izdošanās un neizdošanās!

Šobrīd esam jaunu pārmaiņu priekšā, priekšā vēl nezināms ceļš, tomēr ticu, ka arī šis ir jau Dieva iepriekš sagatavots. Cilvēka dabiskā reakcija šādos gadījumos ir būt nedrošiem un nedaudz baidīties, jo jāatstāj ir kaut kas labs, ērts, zināms, tomēr mums ir pašlāvība uz Dievu, ka arī šoreiz Viņš ir tas, kas iet pa priekšu un ir jau iepriekš sagatavojis labos darbus, lai mēs tajos dzīvotu, jo tas ir absolīts Viņa vārdā- „**Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu**”. Efez. 2:10.

cc

Viena no labākajām atbildēm uz lūgšanu ir – būt spējīgam turpināt lūgt.

R.KČapmans

Dažas nedēļas atpakaļ mēs kristiešu draudzēs svinējām Vasarsvētku dienu. Lasot Bībeli, manuprāt, visiem ir skaidrs, kas ir šī diena un kādēļ tā tiek svinēta. Līdz kādam brīdim arī man vairāk vai mazāk bija saprotams, par ko Apustuļu grāmatas sākumā ir rakstīts.

Neilgi pirms Vasarsvētkiem manā dzīvē notika radikālas pārmaiņas, kuru rezultātā manas attiecības ar Dievu izmainījās.

Pirms trim gadiem, kad noslēdzu laulības derību ar savu vīru un paklausot Dievam, sekoju vīram, mainot savu dzīvesvietu, ierasto ikdienas ritmu, ieradumus, hobijus utt., es piedzīvoju ļoti grūtu pārmaiņu periodu. Ārēji to neafišējot, bet iekšā sirdī dziļi pārdzīvoju. Jaunajā vietā jutos ne sevišķi atzīta no apkārtējo puses, jo acīm redzami mani uzskati, dzīves redzējums atšķīrās; draudzē bija grūti pierast pie tā, ka pretēji Priekulē piedzīvotajam, ka katru svētdienu un ikdienā, satiekoties ar cilvēkiem, varam sirsnīgi apskauties, vēltīt mīļus vārdus, šajā draudzē un pilsētā cilvēki tā nedarīja. Arī vīra ģimenē jutos

svešiniece. Es nebiju mājsaimniece, man patika un joprojām patīk grūtā darbā strādāt un ģimeni uzturēt, cik tas ir iespējams ar maniem spēkiem. Bez tam arī darbu kā kalpošanu uztveru, kur diendienā varu ar cilvēkiem komunicēt, ne vienmēr liecināt, bet iegūt skaidrību par ko nepieciešams aizlūgt, un piedzīvot, kā manu darbinieku un klientu dzīvēs notiek pārmaiņas. Un es varu slavēt Dievu, ka Viņš man ir šādu ikdienu devis un tajā dara lielas lietas.

Bieži mājupceļā no darba, es vēltīju laiku lūgšanām un saucot uz Dievu: “Ko man darīt? Man nav spēka? Sātans mani moka!”

Un tā arī ilgāku laiku bija. Es naktīs bieži murguju. Murgi nereti realizējās nākamajās dienās. Dažādi ļauni gari mani vajāja, līdz es tos atpazinusi un saucu vārdā un Jēzus vārdā padzinu no savas dzīves un apziņas. Bet katra šī tikšanās ir ļoti grūta garīga cīņa.

Arī mans lielais bērns “rūpējās” par mani, savu pārmaiņu periodu un pusaudža vecuma pārdzīvojumus pārvēršot priekš manis biežās vizītēs skolā, sarunās ar skolotājiem,

pārbaudījumos manai pašapziņai, pacietībai un iecietībai pret līdzcilvēkiem.

Sev patvērumu un mieru vienmēr esmu guvusi sarunās ar savu vīru, atklājot to, kā es jutos, saņemot no viņa iedrošinājumus, un vienmēr atbalstošu līdzdarbību dažādu situāciju risināšanā. Bet visvairāk un pāri visam vienmēr savā uzticamajā Debesu Tēvā.

Kādā reizē atgriezoties mājās no darba, ceļā, lūgšanā saņēmu skaidru vēstījumu no Dieva: “Nebīsties! Tu esi instruments Manās rokās! Paliec uzticama vietā, kurā esi, ES TEVI LIETOŠU!”

Šo satikšanos un mierīgo balsi es ne dienas neaizmirstu un ļoti stiprinos šajos vārdos, jo es zinu, ja Dievs mani lieto, es esmu maza un nevarīga, bet Viņš caur mani paveic lielus darbus, kas Viņa Vārdu ceļ liela godā.

Ik dienas starp pienākumiem meklēju Dievu, mēģināju saklausīt, kas ir tas, ko Viņš vēlas ar mani darīt. Ceļā uz darbu un mājās klausījos daudz un dažādus dievkalpojumus, kristīgo mūziku, un caur Vārdu mūzikā vai sludinātājiem meklēju. Es pat īsti nepratu noformulēt, ko meklēju, jo Dievu taču pazinu, kristīta esmu, grēki man ir piedoti, jauna dzīve dāvināta, bet tā sajūta, ka vajag vēl kaut ko, tā neatstāja.

Tad kādā brīdī, atceroties kādus piemērus no mācītāja I.Hirša, Vasarsvētku draudžu bīskapa J.Ozolinkēviča, un kādiem citiem sludinātājiem, par Svēto Garu, par Svētā Gara pilnumu, es sāku uzdot sev jautājumus, ko es ar to saprotu, vai manī ir šis Svētā Gara pilnums.

Lasot Apustuļu darbus, es saprotu, ka Svētais Gars mums ir dots, bet Svētā Gara kristība, tas ir kaut kas vēl pie tā piedzīvojuma, kas jau reiz ar mani ir noticis.

Savos meklējumos es arvien vairāk un vairāk uzgāju internetā video liecības, kur cilvēki Svētā Gara spēkā liecina, aizlūdz, dziedina. Un kuriem tiešām ir līdzejošas zīmes un brīnumi. Un es sāku slāpt. Sāku slāpt pēc Svētā Gara pilnuma, pēc spēka.

Es sapratu, ka tas ir tas spēks, kas man ir vajadzīgs, lai ikdienā spētu ticībā cīnīties par savu meitu, par ģimeni, par mūsu veselību, par darba lietām, darbiniekiem.

Ar dažām kolēģēm darba vietā katru dienu pārrunājam Dieva vārdu, liecinām viena otrai par piedzīvoto, vai vienkārši izrunājam savus pārdzīvojumus un viena par otru aizlūdzam, un arī šeit mēs visas kādā brīdī sajūtām, ka ir nepieciešams kaut kas vairāk.

Šī nepieciešamība, ilgas pēc kaut kā vairāk, lika mums uzsākt atsevišķu pulcēšanos mazajā grupiņā, lasot Dieva vārdu, pavadot laiku lūgšanās. Un tas viss iesāka pārmaiņas, ne tikai pie manis vien, bet arī pie cilvēkiem man līdzās.

Kādā darba brauciena laikā uz Rīgu un Valsts ieņēmumu dienestu, lai tiktos ar pašu ģenerāldirektori un pārrunātu iespējamus risinājumus un iespējas vienoties ar VID par nodokļu nomaksu, ar uzņēmēju, ar kuru kopā šo ceļu mērojām, gan lūdzām, gan stiprinājām viens otru ar kādām liecībām. Vienā brīdī, kad mūsu saruna apklusā, viņš sāka lūgt Dievu mēlēs. Pēc šīs lūgšanas viņš apliecināja, cik labi tas ir, ka ir šāda Svētā Gara dāvana, kad Tev pašam nav skaidrs situācijas iznākums un sirdī varbūt ir rūpes, tad Gars zina par ko aizlūgt. Un turpinājām sarunu par to, ko Bībele par to saka, ka katram ir nepieciešams Svētais Gars un Gara dāvanas, lai lūgtu mēlēs, lai celtu sevi un varētu pastāvēt dažādās garīgajās cīņās.

Šīs sarunas laikā es Dievam teicu: “Es to gribu! Man to vajag!”

Un kopš tās dienas vēl vairāk slāpes bija manā miesā un es pat tās izjutu arī fiziski. Es varēju dzert ūdeni glāzēm, sulas, jebkuru normālu dzērienu, ko cilvēki dzer, bet manā mutē nemitīgi palika sausums, putekļu garša. Es pat jutots fiziski apgrūtināta, kad visu laiku ir šī sausuma sajūta, kas kairina kaklu un nav iespējams atdzerties.

Sirdī sāka veidoties domas par manu lūgšanu dzīvi. Sākotnēji es pārdomāju vai lūdzu pēc Dieva prāta, vai nelūdzu kaut ko pretēji Bībelē teiktajam, vēlāk jau par pašu lūgšanu attieksmi rosījās manas pārdomas un kādā brīdī es sapratu, ka es nemaz tā īsti kopš bērnības neesmu cīnījies uz ceļiem.

No tā brīža es metos ceļos un lūdzu Dievu savā vannasistabā, kuru šodien, smaidot, saucu par savu lūgšanu kambari un mājas altāri, jo tā ir vieta, kur tiešām varu pabūt viena. Man nesanāk būt priekšzīmīgai lūdzējai un katru dienu lūgšanā pavadīt uz ceļiem, bet es šo procesu mācos un esmu atklājusi, cik daudz tuvāk es nonāku savam Debesu Tēvam, kad daru tieši tā, kā Viņš ir teicis.

Un Dievs ar katru dienu arvien vairāk mani veda tuvāk manu slāpju remdēšanai.

Kādā vakarā, šis vakars jau bija ļoti tuvu Vasarsvētkiem, es iegāju citā draudzē, kur norisinājās lūgšanu dievkalpojums. Tur cilvēki dažādos veidos, kājās stāvēt, uz ceļiem nokrituši, sēžot, cits ar vaigu pie zemes, lūdzās, nožēloja grēkus, sauca pēc palīdzības, un

vienlaicīgi slavēja Dievu. Es iekšēji sajutu, ka šajā vakarā kaut kas notiks.

Visa draudze slavēja Dievu, lūdza, dziedāja. Un dziesmās skanēja šādi vārdi: "...uz ceļiem nometies..." Es dziedāju līdzi, kad pēkšņi sapratu, to Dievs saka man, bet tā ir pavēle. Es nobijos. Es sāku attaisnoties, ka es nespēju. Te ir flīžu grīda. Mājās man ir vieglāk. Te ir cilvēki. Es nevaru nomesties uz ceļiem.

Un tas jau nekas, ka cilvēki nemaz neievēroja mani, jo katrs bija savā pielūgsmē, kājās stāvot, uz ceļiem lūdzot, sēžot, un ar vaigu pie zemes. Bet es tā kā miets zemē iedzīta, pēkšņi nespēju paklausīt.

Es saucu uz Dievu: "Palīdzi man! Piedod manu nepaklausību!" Un šī dziesma apstājās. Sākās cita dziesma, ar citiem vārdiem, bet man sirdī ienāca skumjas par manu nepaklausību. Taču tik vienkāršu lietu Dievs teica darīt, nomesties uz ceļiem. Bet mans lepnums to nomāca. Es lūdzu vēl vienu iespēju. Un apsolīju to dzirdēt un garām nepalaist.

Slavētāji sāka dziedāt citu dziesmu un tajā atkal skanēja vārdi: "...uz ceļiem Tavā priekšā nometies..." Es vairs nekavējos. Lepnumam pamāju atvadas un uz ceļiem biju Dieva priekšā, saņemot atbrīvošanu, pazemīgu sirdi, un siltu piepildījumu.

Vēlāk lūgšanu sapulces beigās vadītājs aicināja iznākt priekšā uz aizlūgšanām, kam kādas vainas, ko dziedināt, rūpes, kas vienkārši vēlas, lai par viņu aizlūdz. Daudzi cilvēki plūda uz priekšu, lai lūgtu. Draudzes locekļi cēlās un piegāja pie viena, pie otra un aizlūdza. Un tad kāda māsa Kristū pienāca pie manis un ar jautru acu skatienu un mazu humoru sacītajā teica: "Negribi aiziet priekšā pavārtīties pa zemi?"

Ar šo māsu Kristū iepriekš bijām runājušas par to, ko esam redzējušas, ka citi cilvēki krīt aizlūgšanu laikā un es atzinu, ka man patiesi negribētos kaut kur pūlī atrasties zemē, jo es vēl nesapratu, ko tas nozīmē. Atklāti sakot, drīzāk likās, ka cilvēki nospēlē tādu kā teātri, gāžoties.

Dievs pārliecināja par pretējo. Nāca prātā Bībelē rakstītais vairākās vietās, ka Dieva klātbūtnē nav iespējams nostāvēt kājās. Un es Gara un māsas Kristū mudināta pavirzījos uz priekšu, lai arī aizlūdz par mani.

Kamēr gaidīju sludinātāju pienākam, galvā jau paspēja 100 domas izskriet, ka man

taču ir veselība, ģimene, darbs, visa kā pietiekoši, par ko tad viņš lūgs, par ko aizlūgs...? Tikai to spēku man vajag, bet vai tad sludinātājs to var izlūgt.

Nemanot pienāca sludinātājs un sāka lūgt un pravietot par manu dzīvi, un tajā mirklī es sajutu tādu Dieva klātbūtni, ka kauli no kāju pirkstiem sāka irt. Es slavēju Dievu, bet arī lūdzu: "Tikai neļauj man nogāzties! Man kauns!" Bet kājas no pirkstiem uz augšu ira kopā. Es jutu jau kā ceļi sabirst putekļos un lielu kauli izšķīst, es vairs nevarēju nostāvēt. Lēnām noslīgu uz ceļiem un ļāvos, kā Svētais Gars ar savu spēku izplūst caur manu miesu, atstājot mani Dieva priekšā mazu, laimīgā kaudzītē sakritušu cilvēciņu, pilnīgu brīvību iemantojušu un lielām pateicības asaru straumēm pār seju plūstošu.

Es pirmo reizi dzīvē tiešām biju pie pašām Dieva kājām, Viņa klātbūtnes apsegta. Tik tuva savam Debesu Tēvam, un negribēju celties, lai aizietu. Es vairs negribēju atgriezties ikdienā, darbā, ģimenē, viss ko man vajadzēja, bija palikt tur, pie Dieva kājām, Viņa klātbūtnē.

Kopš šī vakara, mana lūgšanu dzīve pārmainījās, manu Bībeli likās, ka kāds ir samainījis un pārrakstījis tekstus, un pēc nedēļas es sāku lūgt arī mēlēs. Putekļi no mutes tajā mirklī pazuda un beidzot varēju pēc vairāku mēnešu sausuma sajūtas atdzerties. Ūdens pat šodien, liekas, garšo savādāk.

Slāpes pēc kaut kā vairāk tika remdētas, jo šodien es dzeru no Svētā Gara straumēm katru dienu. Murgi ir naktīs pārstājuši mocīt un pat attiecības ģimenē ir izmainījušās, jo piedzīvojam to, ko Jēzus apustuļiem solīja. Mums ir Aizstāvis, kurš mūs pārliecina par grēku, taisnību un tiesu, Kurš vada mūs patiesībā un atklāj nākamās lietas.

Slava Dievam, ka mums nav tikai pestīšanas diena un kristību diena! Bet, ka dienu no dienas varam atjaunoties Garā, veidoties no spožuma uz spožumu, piedzīvot Viņu un būt par Kristus mācekļiem, būt Viņa sekotāji, pieaugt spēkā liecināt un ikdienā kalpot Dievam.

Un saņemot Svētā Gara dāvanas kļūt bīstami Pasaules Valdniekam un viņa kalpiem, jo, ja mēs Dieva Vārdu turam, tad mēs esam Viņā (1.Jāņa 2:5-6) un augļus mēs varam nest tikai, ja paliekam Kristū, jo Vīna koks ir viņš, mēs esam zari (Jāņa ev.15:4-8).

Estella Gūtmane

Saule ir tikai Dieva ēna.

Mikelandželo

Sveicam dzimšanas dienā!

1.06. - Verena Role
6.06. - Līga Svāra
5.06. - Liene Lāce
7.06. - Antra Strjuka
17.06. - Judīta Cērpa

20.06. - Inese (Taučus) Rozentāle
21.06. - Oksana Petrova
25.06. - Viesturs Leja
30.06. - Noēla Lašauri

cc

Sveicam šī gada absolventus!

Martu Rogu, Ģirtu Ķeri, Klāvu Ašmi, Kristiānu Zīvertu, Danielu Šneideru un Gunti Šneideru!

cc

10.jūnijā svinam draudzes kora 139.gadasvētkus. Ciemiņi – Liepājas Pāvila draudzes mūziķi un garīdznieks Mārtiņš Balodis.

27.-29.jūnijas Vasaras Bībeles Skola

1998. gada 6. jūnijā Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) arhibīskaps Jānis Vanags iesvētīja atjaunoto Priekules dievnamu. Šogad šim notikumam ir apaļa 20 gadu jubileja. Par godu jubilejai **9. jūnijā plkst.11** notiks pateicības dievkalpojums, ko vadīs LELB Liepājas diacēzes bīskaps Hanss Martins Jenzons un LELB Grobiņas iecirkņa prāvests Ainārs Jaunskalže.

cc

Bībeles lasīšanas plāns jūnijā:

- 23.nedēļa – Salamana pamācības 28, Lūkas ev.21-24,
- 24. nedēļa – Salamana pamācības 29, Apustuļu darbi 1-5,
- 25. nedēļa – Salamana pamācības 30, Apustuļu darbi 6-10,
- 26. nedēļa – Salamana pamācības 31, Apustuļu darbi 11- 15.

cc

Īstens kristīgais horoskops, kas atklās nākotni katrai zodiaka zīmei. ☺

- Auns:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Vērsis:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Dvīņi:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Vēzis:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Lauva:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Jaunava:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Svari:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Skorpions:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Strēlnieks:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Mežāzis:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Ūdensvīrs:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.
- Zivis:** zvaigznes un planētas nekādā veidā neietekmēs tavu dzīvi.

zentasvara50@inbox.lv Paldies meitenēm par rakstiem!
